

SODBA SODIŠČA (tretji senat)

z dne 18. julija 2006^{*}

V zadevi C-519/04 P,

zaradi pritožbe na podlagi člena 56 Statuta Sodišča, vložene 22. decembra 2004,

David Meca-Medina, stanujoč v Barceloni (Španija),

Igor Majcen, stanujoč v Ljubljani (Slovenija),

ki ju zastopata J.-L. Dupont in M.-A. Lucas, odvetnika,

pritožnika,

drugi stranki v postopku sta

Komisija Evropskih skupnosti, ki jo zastopata O. Beynet in A. Bouquet, zastopnika,
z naslovom za vročanje v Luxembourg,

tožena stranka v postopku na prvi stopnji,

^{*} Jezik postopka: francoščina.

Republika Finska, ki jo zastopa T. Pynnä, zastopnica,

intervenient v postopku na prvi stopnji,

SODIŠČE (tretji senat),

v sestavi A. Rosas, predsednik senata, J. Malenovský (poročevalec), J.-P. Puissochet, A. Borg Barthet in A. Ó Caoimh, sodniki,

generalni pravobranilec: P. Léger,
sodni tajnik: B. Fülöp, administrator,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 23. marca 2006,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca na obravnavi
23. marca 2006

izreka naslednjo

Sodbo

- ¹ D. Meca-Medina in I. Majcen (v nadaljevanju skupaj: tožeči stranki) s pritožbo predlagata razveljavitev sodbe Sodišča prve stopnje Evropskih skupnosti z dne 30. septembra 2004 v zadevi Meca-Medina in Majcen proti Komisiji (T-313/02, ZOdl., str. II-3291, v nadaljevanju: izpodbijana sodba), s katero je zavrnilo njuno tožbo za razglasitev ničnosti odločbe Komisije Evropskih skupnosti z dne 1. avgusta

2002, s katero je bila zavrnjena prijava, ki sta jo pritožnika vložila proti Mednarodnemu olimpijskemu komiteju (v nadaljevanju: MOK), za ugotovitev nezdržljivosti določenih pravil, ki jih je sprejel MOK in jih je izvajala Mednarodna plavalna zveza (v nadaljevanju: FINA), in določenih postopkov v zvezi s kontrolo dopinga s pravili Skupnosti o konkurenci in svobodnem opravljanju storitev (COMP/38158 – Meca-Medina in Majcen proti MOK, v nadaljevanju: sporna odločba).

Dejansko stanje

- 2 Sodišče prve stopnje je zadevno antidopinško ureditev (v nadaljevanju: sporna antidopinška ureditev) povzelo v točkah od 1 do 6 izpodbijane sodbe:

„1 [...] MOK je najvišji organ Olimpijskega gibanja, ki združuje različne mednarodne športne zveze, med katerimi je [...] FINA.

- 2 FINA s svojimi Doping Control Rules (pravila o kontroli dopinga, kot so veljala v času dejanskega stanja, v nadaljevanju: DC) izvaja Svetovni kodeks proti dopingu Olimpijskega gibanja na področju plavanja. Pravilo DC 1.2a opredeljuje doping kot ‚kršitev, kadar se v tkivu telesa ali v telesnih tekočinah športnika najde prepovedana snov‘. Ta definicija se ujema z definicijo iz člena 2(2) navedenega Svetovnega kodeksa proti dopingu, v katerem je doping opredeljen kot ‚prisotnost prepovedanih snovi, ugotovitev uporabe take snovi ali uporabe prepovedane metode‘.

- 3 Nandrolon in njegova metabolita, norandrosteron (NA) in noretioholanolon (NE), (v nadaljevanju skupaj: nandrolon) so prepovedane anabolične snovi. Vendar v skladu s prakso 27 laboratorijev, ki sta jih pooblastila MOK in FINA, in da se upošteva možnost endogenega, in tako nekrivdnega, proizvodnje nandrolona, se prisotnost te snovi v telesu moškega športnika šteje za doping le, če presega tolerančni prag 2 nanogramov (ng) na mililiter (ml) urina.
- 4 V primeru prve kršitve dopinga z anabolično snovjo pravilo DC 9.2a zahteva izrek suspenza atletu za najmanj štiri leta, to kazen pa je mogoče zmanjšati na podlagi pravila DC 9.2, zadnji stavek, in pravil DC 9.3 in DC 9.10, če športnik dokaže, da ni zavestno zaužil prepovedane snovi ali da je ta snov v njegovo telo prišla brez njegove malomarnosti.
- 5 Te sankcije je naložil Doping Panel (odbor za doping) pri FINI, zoper njegove odločbe pa je na podlagi pravila DC 8.9 mogoče vložiti pritožbo pri Arbitražnem sodišču za šport (v nadaljevanju: TAS). TAS, ki ima sedež v Luzani, financira in upravlja organizacija, Mednarodni arbitražni svet za šport (v nadaljevanju: CIAS), ki je neodvisna od MOK.
- 6 Zoper razsodbe TAS je mogoče vložiti tožbo pri švicarskem zveznem sodišču, ki je pristojni sodni organ za revizijo mednarodnih arbitražnih odločb, izdanih v Švici.“
- 3 Sodišče prve stopnje je dejansko stanje povzelo v točkah od 7 do 20 izpodbijane sodbe:
- „7 Tožeči stranki sta profesionalna športnika, ki tekmujeta v plavanju na dolge proge, ki je na področju vodnih športov enakovredno maratonu.

- 8 Protidopinska kontrola, ki je bila opravljena 31. januarja 1999 med svetovnim prvenstvom v tej disciplini v Salvador de Bahii (Brazilija), kjer sta tožeči stranki zasedli prvo oziroma drugo mesto, je pokazala pozitivne rezultate testa za nandrolon. Ugotovljena stopnja za D. Meca-Medino je bila 9,7 ng/ml, za I. Majcna pa 3,9 ng/ml.
- 9 Odbor za doping je 8. avgusta 1999 sprejel odločitev o suspenzu tožečih strank za obdobje štirih let.
- 10 TAS je na podlagi pritožbe tožečih strank z arbitražno odločbo z dne 29. februarja 2000 potrdilo odločitev o suspenzu.
- 11 Januarja 2000 so znanstvene raziskave pokazale, da lahko človeško telo pri uživanju določenih živil, kot je meso nekastriranega prašiča, metabolite nandrolona proizvaja endogeno v vrednosti, ki lahko preseže dovoljen tolerančni prag.
- 12 Glede na ta razvoj so se FINA in tožeči stranki z arbitražnim dogovorom z dne 20. aprila 2000 strinjali, da zadevo predložijo TAS v ponoven preizkus.
- 13 TAS je z arbitražno odločbo z dne 23. maja 2001 zmanjšal kazen suspenza tožečima strankama na dve leti.
- 14 Tožeči stranki zoper to arbitražno odločbo nista vložili tožbe pri švicarskem zveznem sodišču.

- 15 Tožeči stranki sta z dopisom z dne 30. maja 2001 pri Komisiji vložili prijavo na podlagi člena 3 Uredbe Sveta št. 17 z dne 6. februarja 1962, Prve uredbe o izvajanju členov [81] in [82] Pogodbe (UL 1962, 13, str. 204), v zvezi s kršitvijo členov 81 ES in/ali 82 ES.
- 16 Tožeči stranki sta v prijavi izpodbijali združljivost določenih pravil, ki jih je sprejel MOK in jih izvaja FINA, ter nekaterih postopkih v zvezi s kontrolo dopinga s pravili Skupnosti o konkurenci in o svobodnem opravljanju storitev. Najprej, določitev tolerančnega praga na 2 ng/ml naj bi pomenila usklajeno ravnanje med MOK in 27 laboratoriji, ki jih je ta pooblastil. Ta prag je znanstveno neutemeljen in lahko privede do izključitve nedolžnih ali zgolj malomarnih športnikov. Ugotovljeno preseganje tolerančnega praga bi v primeru tožečih strank lahko bilo posledica uživanja jedi, ki je vsebovala meso nekastriranega prašiča. Protikonkurenčnost tega praga naj bi krepilo tudi dejstvo, da je MOK sprejel mehanizem objektivne odgovornosti, in dejstvo, da sta bili uvedeni sodišči, zadolženi za arbitražno rešitev sporov na področju športa (TAS in CIAS), ki nista dovolj neodvisni od MOK.
- 17 V skladu s to prijavo naj bi uporaba teh pravil (v nadaljevanju: sporna antidopinška pravila ali sporna antidopinška ureditev) vodila h kršitvi gospodarskih svoboščin športnikov, ki jih med drugim zagotavlja člen 49 ES, in z vidika konkurenčnega prava kršitev pravic, ki jih atleti lahko uveljavljajo na podlagi členov 81 ES in 82 ES.
- 18 Komisija je z dopisom z dne 8. marca 2002 v skladu s členom 6 Uredbe Komisije (ES) št. 2842/98 z dne 22. decembra 1998 o zaslišanju pogodbenic v nekaterih postopkih na podlagi člena [81] in [82] Pogodbe o ustanovitvi Evropske skupnosti (UL L 354, str. 18) tožeči stranki obvestila o razlogih, zakaj njuni prijavi ne bo ugodila.

- 19 Tožeči stranki sta z dopisom z dne 11. aprila 2002 Komisiji posredovali svoja stališča glede dopisa z dne 8. marca 2002.
- 20 Komisija je z odločbo z dne 1. avgusta 2002 [...] zavrnila prijavo tožečih strank, potem ko je sporno antidopinško ureditev analizirala po merilih presoje konkurenčnega prava in ugotovila, da ta ureditev ne sodi v prepoved iz členov 81 ES in 82 ES [...].“

Postopek pred Sodiščem prve stopnje in izpodbijana sodba

- 4 Pritožnika sta 11. oktobra 2002 pri Sodišču prve stopnje vložila tožbo za razglasitev ničnosti sporne odločbe. V utemeljitev tožbe sta navedla tri tožbene razloge. Najprej, Komisija naj bi storila očitno napako pri presoji dejstev in prava, ko je odločila, da MOK ni podjetje v smislu sodne prakse Skupnosti. Dalje naj bi napačno uporabila merila, ki jih je Sodišče vzpostavilo v sodbi z dne 19. februarja 2002 v zadevi Wouters in drugi (C-309/99, Recueil, str. I-1577), ko je presodila, da sporna antidopinška ureditev ne pomeni omejitve konkurence v smislu člena 81 ES. Končno naj bi Komisija storila očitno napako pri presoji dejstev in prava v točki 71 obrazložitve sporne odločbe, ko je zavrnila razloge, ki sta jih pritožnika navedla zoper antidopinško ureditev na podlagi člena 49 ES.
- 5 Republika Finska je 24. januarja 2003 zahtevala intervencijo v podporo Komisiji. Predsednik četrtega senata Sodišča prve stopnje je s sklepom z dne 25. februarja 2003 dovolil to intervencijo.
- 6 Sodišče prve stopnje je z izpodbijano sodbo zavrnilo tožbo pritožnikov.

- 7 Sodišče prve stopnje je v točkah 40 in 41 izpodbijane sodbe ob sklicevanju na sodno prakso Sodišča menilo, da čeprav se prepovedi, ki jih določata člena 39 ES in 49 ES, uporabljajo za pravila, sprejeta na področju športa, ki zadevajo gospodarski vidik, ki ga lahko ima športna dejavnost, pa prepovedi, ki jih določajo te določbe Pogodbe ES, ne zadevajo izključno športnih pravil, to pomeni pravil glede vprašanj, ki zadevajo izključno šport, in nimajo zveze z gospodarsko dejavnostjo.
- 8 Sodišče prve stopnje je v točki 42 izpodbijane sodbe navedlo, da dejstvo, da izključno športna ureditev nima zveze z gospodarsko dejavnostjo, kar ima za posledico, da ta ureditev ne spada na področje uporabe členov 39 ES in 49 ES, pomeni tudi, da nima zveze z gospodarskimi konkurenčnimi razmerji, kar ima za posledico, da ne spada na področje uporabe členov 81 ES in 82 ES.
- 9 V točkah 44 in 47 izpodbijane sodbe je Sodišče prve stopnje menilo, da prepoved dopinga temelji izključno na športnih preudarkih in da zato nima zveze z gospodarskimi preudarki. Sklenilo je, da pravila boja proti dopingu posledično ne morejo soditi na področje uporabe določb Pogodbe o gospodarskih svobodah in še posebej členov 49 ES, 81 ES in 82 ES.
- 10 Sodišče prve stopnje je v točki 49 izpodbijane sodbe presodilo, da je sporna antidopinška ureditev, ki nima nikakršnega diskriminatornega cilja, tesno povezana s športom. Dalje je v točki 57 izpodbijane sodbe ugotovilo, da dejstvo, da je MOK, ko je sprejemal sporno antidopinško ureditev, lahko morebiti vodila skrb, ki je po mnenju tožečih strank upravičena, da zaščiti gospodarski potencial olimpijskih iger, ne more privedi do tega, da se tej ureditvi odvzame izključna športna narava.

- 11 Sodišče prve stopnje je v točki 66 izpodbijane sodbe še navedlo, da sklicevanje na metodo analize iz zgoraj navedene sodbe Wouters in drugi v nobenem primeru ne more omajati sklepa Komisije v izpodbijani odločbi, da sporna antidopinška ureditev zaradi izključno športne narave ne sodi na področje uporabe členov 81 ES in 82 ES. Sodišče prve stopnje je v točki 67 izpodbijane sodbe še menilo, da izpodbijanje navedene ureditve sodi v pristojnost organov, ki rešujejo spore v športu.
- 12 Sodišče prve stopnje je zavrnilo tudi tretji tožbeni razlog pritožnikov in v točki 68 izpodbijane sodbe navedlo, da sporna antidopinška ureditev, zaradi svoje izključno športne narave, ne spada na področje uporabe člena 49 ES.

Pritožbeni predlogi

- 13 V pritožbi pritožnika predlagata Sodišču, naj:
- razveljavi izpodbijano sodbo;
 - ugotovi predlogom, podanim pred Sodiščem prve stopnje;
 - Komisiji naloži plačilo stroškov obeh postopkov.

14 Komisija predlaga Sodišču, naj:

- v celoti zavrne pritožbo;
- podredno ugodi predlogom, podanim v postopku na prvi stopnji, in zavrne tožbo na razglasitev ničnosti sporne odločbe;
- pritožnikoma naloži plačilo stroškov, vključno s stroški postopka na prvi stopnji.

15 Republika Finska predlaga Sodišču, naj:

- v celoti zavrne pritožbo.

Pritožba

16 Pritožnika navajata štiri pritožbene razloge v podporo svoji pritožbi. S prvim pritožbenim razlogom, ki je sestavljen iz več delov, zatrjujeta, da je Sodišče prve stopnje v izpodbijani sodbi zmotno uporabilo pravo, ko je menilo, da sporna antidopinška ureditev ne spada na področje uporabe členov 49 ES, 81 ES in 82 ES. Z drugim pritožbenim razlogom trdita, da naj bi izpodbijana sodba izkrivila vsebino sporne odločbe. S tretjim pritožbenim razlogom navajata, da naj navedena sodba ne bi izpolnjevala obličnostnih zahtev, ker naj bi bila njena obrazložitev protislovna in pomanj-

kljiva. S četrtem pritožbenim razlogom trdita, da naj bi bila izpodbijana sodba izdana po zaključku nezakonitega postopka, ker je Sodišče prve stopnje kršilo pravice do obrambe.

Prvi pritožbeni razlog

- ¹⁷ Prvi pritožbeni razlog zmotne uporabe prava je sestavljen iz treh delov. Pritožnika prvič navajata, da je Sodišče prve stopnje napačno razlagalo sodno prakso Sodišča o razmerju med športnimi pravili in področjem uporabe določb Pogodbe. Drugič, trdita, da je Sodišče prve stopnje napačno presodilo pomen pravil splošne prepovedi dopinga in zlasti sporne antidopinške ureditve glede na to sodno prakso. Tretjič, zatrjujeta, da je Sodišče prve stopnje nepravilno ugotovilo, da je navedeno ureditev mogoče primerjati s tržnim ravnanjem, ki sodi na področje uporabe členov 81 ES in 82 ES, in zato ne more biti predmet metode analize, ki jo je Sodišče vzpostavilo v zgoraj navedeni sodbi *Wouters* in drugi.

Prvi del

– Trditve strank

- ¹⁸ Po mnenju pritožnikov naj bi Sodišče prve stopnje nepravilno razlagalo sodno prakso Sodišča, v skladu s katero izvajanje športne dejavnosti sodi v pravo Skupnosti le, kolikor pomeni gospodarsko dejavnost. Zlasti naj Sodišče, v nasprotju z odločitvijo Sodišča prve stopnje, nikoli ne bi na splošno izključilo izključno športne ureditve s področja uporabe določb Pogodbe. Čeprav je Sodišče menilo, da je oblikovanje

nacionalnih ekip izključno zadevalo šport, in kot tako nima zveze z gospodarsko dejavnostjo, Sodišče prve stopnje iz tega ne more sklepati, da vsa pravila, ki zadevajo izključno šport, ne bi imela zveze z gospodarsko dejavnostjo in tako zanje ne bi veljale prepovedi iz členov 39 ES, 49 ES, 81 ES in 82 ES. Koncept izključno športnega pravila bi torej morala omejevali le pravila v zvezi s sestavo in oblikovanjem nacionalnih ekip.

19 Pritožnika še zatrjujeta, da naj bi Sodišče nepravilno ugotovilo, da naj bi bila pravila, ki zadevajo izključno šport, neločljivo povezana z organizacijo in pravilnim potekom tekmovanj, čeprav bi v skladu s sodno prakso Sodišča morala upoštevati posebno naravo in okvir športnih srečanj. Navajata tudi, da naj bi bilo razlikovanje, ki ga je Sodišče prve stopnje izvedlo med gospodarskim in negospodarskim vidikom iste športne dejavnosti, zaradi vsebinske nedeljivosti profesionalne športne dejavnosti popolnoma umetno.

20 Po mnenju Komisije je Sodišče prve stopnje pravilno uporabilo sodno prakso Sodišča, v skladu s katero izključno športna pravila, kot so ta, niso zajeta v pravila o prostem gibanju. Pri izključno športnih pravilih naj bi torej šlo za splošno izjemo, ki ni omejena na sestavo in oblikovanje nacionalnih ekip. Komisija niti ne razume, kako pravilo, ki zadeva izključno šport in izhaja iz posebne narave športnih tekmovanj, ne more biti neločljivo povezano s pravilnim potekom tekmovanj.

21 Po mnenju finske vlade naj bi bil pristop Sodišča prve stopnje v skladu s pravom Skupnosti.

– Presoja Sodišča

- ²² Opozoriti je treba, da ob upoštevanju ciljev Skupnosti izvajanje športne dejavnosti sodi v pravo Skupnosti, če pomeni gospodarsko dejavnost v smislu člena 2 ES (glej sodbe z dne 12. decembra 1974 v zadevi Walrave in Koch, 36/74, Recueil, str. 1405, točka 4; z dne 14. julija 1976 v zadevi Donà, 13-76, Recueil, str. 1333, točka 12; z dne 15. decembra 1995 v zadevi Bosman, C-415/93, Recueil, str. I-4921, točka 73; z dne 11. aprila 2000 v združenih zadevah Deliège, C-51/96 in C-191/97, Recueil, str. I-2549, točka 41, in z dne 13. aprila 2000 v zadevi Lehtonen in Castors Braine, C-176/96, Recueil, str. I-2681, točka 32).
- ²³ Kadar se športna dejavnost izvaja v obliki pridobitne dejavnosti ali kot storitev za plačilo, kar velja za dejavnosti polprofesionalnih ali profesionalnih športnikov (glej v tem smislu zgoraj navedene sodbe Walrave in Koch, točka 5; Donà, točka 12, in Bosman, točka 73), še prav posebej spada na področje uporabe člena 39 ES in naslednjih ali člena 49 ES in naslednjih.
- ²⁴ Te določbe Skupnosti o prostem gibanju oseb in o svobodnem opravljanju storitev ne veljajo le za ukrepe javnih organov, ampak tudi za predpise druge vrste, katerih namen je kolektivno urediti pridobitno delo in opravljanje storitev (zgoraj navedeni sodbi Deliège, točka 47, ter Lehtonen in Castors Braine, točka 35).
- ²⁵ Sodišče je vseeno ugotovilo, da se prepovedi, ki jih vsebujejo te določbe, ne nanašajo na pravila, ki zadevajo izključno šport, in nimajo zveze z gospodarsko dejavnostjo (glej v tem smislu zgoraj navedeno sodbo Walrave in Koch, točka 8).

26 Glede težave, da se ločijo gospodarski in športni vidiki športne dejavnosti, je Sodišče v zgoraj navedeni sodbi Donà, točki 14 in 15, priznalo, da določbe Skupnosti o prostem gibanju oseb in o svobodnem opravljanju storitev ne nasprotujejo predpisom ali postopkom, ki jih upravičujejo negospodarski razlogi, ki se navezujejo na posebno naravo in okvir določenih športnih tekmovanj. Poudarilo pa je, da ta omejitev področja uporabe zadevnih določb ne sme preseči lastnega namena. Zato se nanjo ni mogoče opreti, da bi športno dejavnost izključili s področja uporabe Pogodbe (zgoraj navedeni sodbi Bosman, točka 76, in Deliège, točka 43).

27 Upoštevajoč vse te preudarke izhaja, da zgolj okoliščina, da naj bi bilo pravilo izključno športne narave, iz okvira Skupnosti ne izključuje osebe, ki izvaja dejavnost, ki jo ureja to pravilo, ali organizacije, ki je to pravilo določila.

28 Če zadevna športna dejavnost spada na področje uporabe Pogodbe, so pogoji za njeno izvajanje tako podvrženi vsem obveznostim, ki izhajajo iz različnih določb Pogodbe. Iz tega sledi, da morajo pravila, ki urejajo to dejavnost, izpolnjevati pogoje za uporabo teh določb, ki naj bi predvsem zagotovila prosto gibanje delavcev, svobodno ustanavljanje, svobodno opravljanje storitev ali konkurenco.

29 Kadar je treba izvajanje te športne dejavnosti presojati glede na določbe Pogodbe o prostem gibanju delavcev ali o svobodnem opravljanju storitev, je treba preveriti, ali pravila, ki urejajo navedeno dejavnost, izpolnjujejo pogoje za uporabo členov 39 ES in 49 ES, torej, ali pomenijo omejitev, ki jih ta člena prepovedujeta (zgoraj navedena sodba Deliège, točka 60).

- 30 Prav tako bo treba v primeru, ko se izvajanje navedene dejavnosti presoja glede na določbe Pogodbe o konkurenci, preveriti, ali so pravila za te dejavnosti podjetja predpisana ob upoštevanju posebnih pogojev za uporabo členov 81 ES in 82 ES, ali le-to omejuje konkurenco ali zlorablja svoj prevladujoči položaj, in ali ta omejitev ali ta zloraba vpliva na trgovino med državami članicami.
- 31 Čeprav ta pravila ne pomenijo omejitev prostega gibanja, ker se nanašajo na vprašanja, ki zadevajo izključno šport, in nimajo zveze z gospodarsko dejavnostjo (zgoraj navedeni sodbi Walrave in Koch ter Donà), ta okoliščina ne pomeni, da zadevna športna dejavnost nikakor ne spada na področje uporabe členov 81 ES in 82 ES ter da navedena pravila ne izpolnjujejo posebnih pogojev za uporabo teh členov.
- 32 Sodišče prve stopnje je v točki 42 izpodbijane sodbe navedlo, da dejstvo, da izključno športna ureditev nima zveze z gospodarsko dejavnostjo, kar ima za posledico, da ta ureditev ne spada na področje uporabe členov 39 ES in 49 ES, pomeni tudi, da nima zveze z gospodarskimi konkurenčnimi razmerji, kar ima za posledico, da ne spada na področje uporabe členov 81 ES in 82 ES.
- 33 Sodišče prve stopnje je zmotno uporabilo pravo s tem, da je ugotovilo, da je ureditev mogoče takoj izključiti s področja uporabe navedenih členov zgolj iz razloga, da naj bi bila izključno športna, glede na uporabo členov 39 ES in 49 ES, ne da bi bilo treba predhodno preveriti, ali je ta ureditev izpolnjevala posebne pogoje za uporabo členov 81 ES in 82 ES, kot je bilo opozorjeno v točki 30 te sodbe.

34 Zato pritožnika upravičeno zatrjujeta, da je Sodišče prve stopnje v točki 68 izpodbijane sodbe nepravilno zavrnilo njuno zahtevo iz razloga, ker sporna antidopinška ureditev ne spada niti v člen 49 ES niti v konkurenčno pravo. Zato je treba, ne da bi bilo treba preučiti druge dele prvega pritožbenega razloga ali druge pritožbene razloge, ki sta jih uveljavljala pritožnika, razveljaviti izpodbijano sodbo.

Temelj

35 Sodišče lahko, v skladu s členom 61 Statuta Sodišča, če stanje postopka to dovoljuje, samo dokončno odloči o predlogih tožečih strank za razglasitev ničnosti sporne odločbe.

36 V tej zvezi je treba opozoriti, da sta pritožnika v podporo svoji tožbi v postopku na prvi stopnji navajala tri tožbene razloge. Komisiji sta očitala, da je menila, da MOK ni podjetje v smislu sodne prakse Skupnosti, da naj sporna antidopinška ureditev ne bi pomenila omejitve konkurence v smislu člena 81 ES in nazadnje da njuna prijava ni vsebovala dejstev, na podlagi katerih bi lahko sklepali, da je bil lahko kršen člen 49 ES.

Prvi tožbeni razlog

37 Pritožnika zatrjujeta, da naj bi Komisija storila napako, ko je menila, da MOK ni podjetje za namene uporabe člena 81 ES.

38 Vendar ni sporno, da je Komisija glede prijave, ki sta jo vložila pritožnika v zvezi z določbami členov 81 ES in 82 ES, želela, kot izrecno sledi iz točke 37 sporne odločbe, izhajati iz tega, da se MOK šteje za podjetje in, v okviru olimpijskega gibanja, za združenje mednarodnih in nacionalnih združenj podjetij.

39 Ker ta tožbeni razlog temelji na zmotni razlagi sporne odločbe, je neupoštevten in ga je zato treba zavrni.

Drugi tožbeni razlog

40 Pritožnika zatrjujeta, da je Komisija, ko je zavrnila njuno prijavo, nepravilno odločila, da naj sporna antidopinška ureditev ne bi pomenila omejitve konkurence v smislu člena 81 ES. Navajata, da je Komisija nepravilno uporabila merila, ki jih je Sodišče vzpostavilo v zgoraj navedeni sodbi Wouters in drugi, z namenom, da upraviči omejevalne učinke sporne antidopinške ureditve na svobodo delovanja pritožnikov. Po mnenju slednjih in v nasprotju z ugotovitvami Komisije naj namreč ta ureditev nikakor ne bi bila neločljivo povezana zgolj s cilji ohraniti neoporečnost tekmovanja in zdravja športnikov, temveč želi zaščititi gospodarske interese MOK. Z določitvijo najvišje stopnje 2 ng/ml urina, ki se ne ujema z nobenim znanstvenim merilom varnosti, naj bi bila ta ureditev pretirana in naj bi presegala, kar je potrebno za učinkovit boj proti dopingu.

41 Najprej je treba navesti, da pritožnika sicer zatrjujeta, da je Komisija storila očitno napako pri presoji, ko je celotni kontekst, v katerem je MOK sprejel zadevno ureditev, obravnavala enako kot kontekst, v katerem je nizozemska odvetniška zbornica sprejela predpis, o katerem je Sodišče razsodilo v sodbi Wouters in drugi, vendar pa nista predložila nobenih spremnih pojasnil, na podlagi katerih bi se lahko presodila njihova utemeljenost.

42 Dalje je treba navesti, da združljivost ureditve s pravili Skupnosti o konkurenci ni mogoče presojati abstraktno (glej v tem smislu sodbo z dne 15. decembra 1994 v zadevi DLG, C-250/92, Recueil, str. I-5641, točka 31). Za vse sporazume med podjetji ali vse sklepe podjetniških združenj, ki omejujejo svobodo delovanja strank ali ene izmed njih, nujno ne velja prepoved, ki jo predpisuje člen 81(1) ES. Za namene uporabe te določbe v zadevnem primeru je namreč treba najprej upoštevati celotni kontekst, v katerem je bil sklep podjetniškega združenja sprejet ali v katerem učinkuje, in zlasti njegove cilje. Dalje je treba preveriti, ali so omejevalni učinki konkurence, ki iz tega sklepa izhajajo, nujno povezani z zasledovanjem navedenih ciljev (zgoraj navedena sodba Wouters in drugi, točka 97) in so sorazmerni s temi cilji.

43 Glede celotnega konteksta, v katerem je bila sporna ureditev sprejeta, je Komisija lahko upravičeno štela, in temu nobena stranka ni ugovarjala, da je glavni cilj te ureditve boj proti dopingu z namenom, da se zagotovi pošten potek športnega tekmovanja, in da vključuje potrebo, da se zaščitijo enake možnosti športnikov, njihovo zdravje, neoporečnost in objektivnost tekmovanja in etične vrednote v športu.

44 Ker so poleg tega sankcije nujne za zagotovitev upoštevanja prepovedi dopinga, je učinek sankcij na svobodo delovanja športnikov načeloma nujno povezan z antidopinškimi pravili.

45 Celo če je sporno antidopinško ureditev treba šteti za sklep podjetniškega združenja, ki omejuje svobodo delovanja pritožnikov, iz tega razloga nujno ne bi pomenila omejitve konkurence, ki ni združljiva s skupnim trgov v smislu člena 81 ES, ker jo upravičuje legitimen cilj. Taka omejitev je namreč neločljivo povezana z organizacijo

in pravilnim potekom športnih tekmovanj in naj bi zagotavljala pošteno tekmovalnost med športniki.

46 Čeprav pritožnika ne ugovarjata, da gre dejansko za ta cilj, pa vseeno zatrjujeta, da je sporna antidopinška ureditev namenjena zaščiti gospodarskih interesov MOK in da so bila pretirana pravila, kot so pravila, ki so izpodbijana v tem primeru, sprejeta z namenom zaščite tega cilja. Po njunem mnenju teh pravil torej ni mogoče šteti, da so neločljivo povezana s pravilnim potekom tekmovanja in da zanje ne veljajo prepovedi iz člena 81 ES.

47 V tej zvezi je treba priznati, da imata kaznovalni značaj sporne antidopinške ureditve in obseg sankcij, ki se uporabijo v primeru njene kršitve, lahko negativne učinke na konkurenco, saj bi lahko v primeru, če bi se te sankcije dokončno izkazale kot neutemeljene, privedle do neopravičljive izključitve športnika iz tekmovanj in tako do izkrivljanja pogojev, pod katerimi se izvaja zadevna dejavnost. Iz tega sledi, da je treba omejitve, ki jih ta ureditev tako določa, da zanje ne bi veljala prepoved iz člena 81(1) ES, omejiti na tisto, kar je nujno za zagotovitev pravilnega poteka športnega tekmovanja (glej v tem smislu zgoraj navedeno sodbo DLG, točka 35).

48 Pretiranost take ureditve bi se namreč lahko izkazala na eni strani s tem, da so določeni pogoji, ki omogočajo vzpostavitev ločnice med primeri, ki pomenijo doping, za katerega se lahko izrečejo sankcije, in nasprotnimi primeri, ter na drugi strani s strogostjo teh sankcij.

49 V obravnavanem primeru je ta ločnica v sporni antidopinški ureditvi določena s pragom 2 ng/ml urina, prisotnost nandrolona v telesu športnika preko tega praga pa pomeni doping. Pritožnika ugovarjata temu pravilu in zatrjujeta, da naj bi bil tako sprejeti prag določen prenizko in da ga ne utemeljuje nobeno znanstveno merilo varnosti.

- 50 Vendar pritožnika nista dokazala, da naj bi Komisija storila očitno napako pri presoji s tem, ko je presodila, da je to pravilo upravičeno.
- 51 Ni namreč sporno, da je nandrolon anabolična snov, ki lahko s tem, da je prisotna v telesu športnika, izboljša njegove dosežke in lahko izkrivi pošten potek tekmovanj, pri katerih te osebe sodelujejo. Načelo prepovedi te snovi je zato upravičeno glede na cilje antidopinške ureditve.
- 52 Prav tako ni sporno, da se ta snov lahko proizvaja endogeno in da so športni organi, in zlasti MOK, da bi upoštevali ta pojav, s sporno antidopinško ureditvijo priznali, da je podan primer dopinga le tedaj, kadar prisotnost te snovi preseže določen prag. Torej le v primeru, če je bil glede na znanstveno znanje v času sprejetja sporne antidopinške ureditve ali celo v času uporabe za sankcioniranje tožečih strank, leta 1999, tolerančni prag določen na tako nizko vrednost, da bi ga bilo treba šteti, kot da ne upošteva zadostno tega pojava, bi bilo navedeno ureditev treba šteti, da ni upravičena glede na cilj, ki ga želi doseči.
- 53 Iz listin v spisu torej izhaja, da je bila v upoštevnem trenutku povprečna endogena proizvodnja, ugotovljena v vseh tedaj objavljenih študijah, dvajsetkrat nižja od 2 ng/ml urina in da je bila najvišja ugotovljena vrednost endogene proizvodnje približno tretjino nižja. Čeprav pritožnika trdita, da bi MOK od leta 1993 dalje moral vedeti za opozorila strokovnjaka o tveganju, da lahko zgolj uživanje omejene količine nekastriranega prašiča povzroči, da povsem nedolžni športniki presežejo zadevni prag, pa ni v nobenem primeru izkazano, da bi to tveganje v upoštevnem trenutku potrdila večina znanstvenikov. Poleg tega izsledki študij in poskusov, izvedenih po sporni odločbi v ta namen, v nobenem primeru ne vplivajo na njeno zakonitost.

- 54 V teh okoliščinah in ker pritožnika podrobneje ne navajata, na kakšno vrednost bi bilo treba v upoštevnem trenutku določiti tolerančni prag, ni očitno, da bi omejitve, ki jih ta prag nalaga profesionalnim športnikom, presegale tisto, kar je nujno za zagotovitev izvedbe in pravilnega poteka športnih tekmovanj.
- 55 Ker pritožnika niti nista zatrjevala, da naj bi bile sankcije, ki so se uporabljale in so bile naložene v tem primeru, pretirane, tako ni bilo dokazano, da je zadevna antidopinška ureditev nesorazmerna.
- 56 Zato je treba drugi tožbeni razlog zavrnil.

Tretji tožbeni razlog

- 57 Pritožnika zatrjujeta, da je bilo v sporni odločbi zmotno uporabljeno pravo v delu, v katerem je bila v točki 71 zavrnjena njuna trditev, da pravila MOK kršijo določbe člena 49 ES.
- 58 Vendar je treba opozoriti, da se zahteva, ki sta jo pritožnika vložila pri Sodišču prve stopnje, nanaša na zakonitost odločbe, ki jo je Komisija sprejela ob koncu hitrega postopka na podlagi prijave, vložene v skladu z Uredbo Sveta št. 17 z dne 6. februarja 1962, Prvo uredbo o izvajanju členov [81] in [82] Pogodbe (UL 1962, 13, str. 204). Iz tega sledi, da je sodni nadzor nad to odločbo treba nujno omejiti na pravila o konku-

renci, kot izhajajo iz členov 81 ES in 82 ES, in da ga ni mogoče razširiti na spoštovanje drugih določb Pogodbe (v tem smislu glej sklep z dne 23. februarja 2006 v zadevi Piau, C-171/05 P, neobjavljen v ZOdl., točka 58).

59 Zato je tožbeni razlog, ki ga uveljavljata, ne glede na razlog Komisije, da je zavrnila trditev pritožnikov v zvezi s členom 49 ES, neupoštevten in ga je treba prav tako zavrniti.

60 Glede na vse navedene ugotovitve je treba zavrniti tožbo, ki sta jo pritožnika vložila zoper sporno odločbo.

Stroški

61 V skladu s členom 122, prvi odstavek, Poslovnika, če pritožba ni utemeljena oziroma če ni utemeljena in če Sodišče samo dokončno odloči v sporu, odloči tudi o stroških. V skladu s členom 69(2) istega poslovnika, ki se na podlagi člena 118 le-tega uporablja za postopek s pritožbo, se neuspehi stranki naloži plačilo stroškov, če so bili ti priglašeni. Vendar člen 69(3), prvi pododstavek, istega poslovnika določa, da lahko Sodišče, če vsaka stranka uspe samo deloma ali v izjemnih okoliščinah, odloči, da se stroški delijo ali da vsaka stranka nosi svoje stroške. Člen 69(4), prvi pododstavek, tega poslovnika določa, da države članice, ki se kot intervenienti udeležijo postopka, nosijo svoje stroške.

62

Komisija je predlagala, naj se pritožnikoma naloži plačilo stroškov, in ker ta z bistvenim delom svojih predlogov nista uspela, se jima naloži plačilo stroškov tega postopka in postopka pred Sodiščem prve stopnje. Republika Finska nosi svoje stroške.

Iz teh razlogov je Sodišče (tretji senat) razsodilo:

- 1. Sodba Sodišča prve stopnje Evropskih skupnosti z dne 30. septembra 2004 v zadevi Meca-Medina in Majcen proti Komisiji (T-313/02) se razveljavi.**
- 2. Tožba, vložena pri Sodišču prve stopnje pod opr. št. T-313/02, za razglasitev ničnosti odločbe Komisije z dne 1. avgusta 2002, s katero je bila zavrnjena prijava D. Meca-Medine in I. Majcna, se zavrne.**
- 3. D. Meca-Medini in I. Majcnu se naloži plačilo stroškov tega postopka in postopka, uvedenega pred Sodiščem prve stopnje.**
- 4. Republika Finska nosi svoje stroške.**

Podpisi